

Sygn. akt VIII U 1791/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lipca 2017 roku (znak: E1/25/052145465) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 lipca 2017 roku odmówił Z. T. ponownego ustalenia wysokości emerytury.

/decyzja z dnia 20 lipca 2018 roku k. 2 plik IV akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożył w dniu 27 sierpnia 2018 roku wnioskodawca Z. T. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i ponowne przeliczenie emerytury.

/odwołanie z dnia 27 sierpnia 2018 roku k. 3 /

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od powyższej decyzji. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 4 września 2018 roku k. 4/

Na rozprawie w dniu 21 marca 2019 roku - poprzedzającej wydanie wyroku - wnioskodawca poparł odwołanie, pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania oraz oświadczył, że nie uwzględnił wniosku ponieważ skarżący pobierał wcześniejszą emeryturę. Nie wie dlaczego w uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony nie kontynuował ubezpieczenia.

/stanowisko stron e- protokół z dnia 21 marca 2019 roku 00:03:28 - 00:06:26 płyta CD k. 26/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Z. T. urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/

Ubezpieczony zatrudniony jest od 1997 roku do chwili zamknięcia rozprawy w Instytucie (...) w Ł..

/okoliczność bezsporna nadto: wyjaśnienia wnioskodawcy e- protokół z dnia 21 marca 2019 roku 00:06:26- 00:06:59 płyta CD k. 26 /

Wnioskodawca pobierał emeryturę wcześniejszą od 1 marca 2007 roku.

/decyzja k 11 akt ZUS/

W dniu 26 stycznia 2012 roku wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę obliczoną na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazując, że po przyznaniu emerytury przepracował 5 lat.

/wniosek o emeryturę plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 lutego 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznał Z. T. emeryturę od dnia 14 lutego 2012 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego

/decyzja k. 4 plik III akt ZUS/

Wnioskodawca nadal kontynuował ubezpieczenie pracując cały czas w tym samym miejscu.

/bezsporne/

W dniu 5 lipca 2018 roku wnioskodawca złożył kolejny wniosek o emeryturę.

/wniosek o emeryturę z dnia 5 lipca 2018 roku plik IV akt ZUS/

Decyzją z dnia 20 lipca 2018 roku (znak: E1/25/052145465) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 lipca 2017 roku odmówił Z. T. ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 55 w związku z art. 27 ustawy emerytalnej ubezpieczonemu urodzonemu przed 1 stycznia 1949 r., który osiągnął wiek emerytalny – dla mężczyzn urodzonych przed 31 grudnia 1947 – wynoszący co najmniej 65 lat, posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący – dla mężczyzn – co najmniej 25 lat, wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r., kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu powyższego wieku emerytalnego może być obliczona emerytura w myśl art. 26, tj. na podstawie równowartości kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w oparciu o kwotę zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne, zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz środków zewidencjonowanych na subkoncie przez średnie dalsze trwanie życia, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53, tj. według dotychczasowych zasad. Warunkiem zastosowania przepisu art. 55 jest kontynuowanie ubezpieczeń emerytalnego i rentowych po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, przy czym spełnienie tego warunku bada się na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę. Ponadto zgodnie z art. 55a ust. 1 wprowadzonym przepisami ustawy z dnia 05.03.2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27. ZUS wskazał, że na datę złożenia wniosku o emeryturę skarżący nie osiągnął wieku emerytalnego, a zatem brak jest podstaw do przeliczenia.

/decyzja z dnia 20 lipca 2018 roku k. 2 plik IV akt ZUS/

Zgodnie z hipotetycznym wyliczeniem Zakład Ubezpieczeń Społecznych, przy uwzględnieniu art. 55 w zw. z art. 55a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych:

Kwota składek zewidencjonowanych na koncie

z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 95561,69 zł

kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 428803,64 zł

suma kwot pobranych emerytur wynosi 100681,63 zł

średnie dalsze trwanie życia wynosi 208,60 m-cy

wyliczona emerytura wynosi 2031,08 zł

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej: $((...),69+ (...),64) - (...),63 / 208,60$, i wynosiłaby na dzień 14 lutego 2012 roku 2031,08 zł.

Emerytura po waloryzacji przysługiwałaby od 1 lipca 2017 roku w kwocie 2340,28 zł i byłaby wyższa od dotychczasowej.

/hipotetyczne wyliczenie ZUS k. 16-21/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz.1270 ze zm.), ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Na mocy art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Sposób obliczenia emerytury został zawarty w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z ust. 1 powołanego przepisu emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Stosownie do treści art. 55a ust. 1 przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27.

Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne (ust. 2). Prawo do emerytury ustalone przed osiągnięciem wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura na podstawie art. 27, obliczona zgodnie z art. 26 (ust.3).

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska prezentowanego przez organ rentowy, iż skarżącemu nie przysługuje prawo do emerytury ustalonej na podstawie art. 55. Zdaniem organu rentowego z interpretacji tego przepisu wynika, iż w dacie złożenia wniosku muszą być łącznie spełnione warunki tj. kontynuowanie ubezpieczenia po osiągnięciu wieku ustawowego. Natomiast w dacie złożenia wniosku przez odwołującego nie miał on wieku 65 lat, a wniosek złożył przed uzyskaniem wieku.

Wykładnia art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zaprezentowana przez organ rentowy w decyzji i odpowiedzi na odwołanie jest nieprawidłowa i nie mogła uzasadniać odmowy przeliczenia świadczenia.

Odwołujący urodził się w dniu (...), a więc przed 1 stycznia 1949 r., spełnił warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej (ukończył 65 lat i posiada ponad 25 letni okres składkowy i nieskładkowy). Od dnia 1 marca 2007 r. ubezpieczony pobierał wcześniejszą emeryturę i w dniu 26 stycznia 2012 r. (po dniu 31 grudnia 2008 r.) złożył wniosek o przyznanie emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego, którą przyznano mu od dnia 14 lutego 2012 r. tj. od osiągnięcia 65 roku życia, po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował on zatrudnienie, podlegając z tego tytułu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu.

Powyższe powoduje, że wnioskodawca spełnia wszystkie określone przepisem art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przesłanki warunkujące możliwość obliczenia emerytury na podstawie art. 26. Wbrew twierdzeniom organu rentowego przepis ten nie wymaga od wnioskodawcy, aby na dzień złożenia wniosku o

emeryturę miał ukończony powszechny wiek emerytalny, stanowiąc jedynie, że wniosek ten ma być złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. Wnioskodawca składając wniosek o przyznanie świadczenia w dniu 26 stycznia 2012 r., tj. na 20 dni przed ukończeniem 65 roku życia skorzystał jedynie z możliwości wcześniejszego wystąpienia o świadczenie, które zostało mu przyznane dopiero od dnia spełnienia wszystkich przesłanek.

Zgodnie z art. 100 ust. 1 analizowanej ustawy prawo do świadczeń w niej określonych powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast w myśl art. 116 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, postępowanie w sprawie świadczeń wszczyna się na wniosek zainteresowanego, a w myśl art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Niespornym w sprawie niniejszej było, iż odwołujący spełnia warunki zakreślone przez art. 55a cyt. wyżej ustawy.

W związku z powyższym złożenie wniosku o świadczenie inicjuje postępowanie przed organem rentowym jednak prawo do świadczenia powstaje z chwila spełnienia wszystkich przesłanek. Organ rentowy bada spełnienie przesłanek warunkujących przyznanie prawa do świadczenia na dzień wydania decyzji, co wynika z treści art. 100 ust. 1 cyt. wyżej ustawy. Niespornym jest, iż wnioskodawca kontynuował ubezpieczenie w dacie wydania decyzji z dnia 17 lutego 2012 r., którą przyznano wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 14 lutego 2012 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, pozostawał w zatrudnieniu nieprzerwanie do dnia zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie.

Należy podkreślić, iż wprowadzony od 1 maja 2015 r. art. 55a tylko potwierdza wcześniejszą interpretację orzecznictwa, która prowadziła do konstatacji, że emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60/65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie. Przewidziany w art. 55a ust. 2 u.e.r.f.u.s. mechanizm obliczania świadczenia w sytuacji wcześniejszego pobierania przez ubezpieczonego emerytury nie odnosi się do warunków nabycia prawa do obliczenia emerytury metodą kapitałową, tylko wskazuje, jak w takiej sytuacji (pobierania wcześniej emerytury) winno być wyliczone świadczenie.

Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9 czerwca 2017 r. (III AUa 912/16)

Jedynie na marginesie należy zauważyć, iż w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie znajduje uzasadnienia pogląd organu rentowego, iż brak jest możliwości zastosowania dobrodziejstwa art. 55 ustawy w stosunku do ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. i pobierających wcześniej świadczenie emerytalne. Jak wynika z uchwały Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, ubezpieczony urodzony przed 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały, ratio legis tego przepisu jest kontynuowanie opłacania składek, nie zaś ubieganie się o emeryturę wcześniejszą lub w obniżonym wieku. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie II UK 424/12). Ponadto podkreślenia wymaga, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określoną statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), przy czym status osoby ubezpieczonej zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; Dz. U. z 2015 r. poz. 121). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Sąd Okręgowy podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 6 kwietnia 2016 r. II UK 78/15 (Legalis nr 1450595), iż dodanie od 1 maja 2015 r. art. 55a cyt. ustawy nie stanowi zmiany stanu prawnego ale jego potwierdzenie i doprecyzowanie, nie tworzy więc nowej normy prawnej. Wobec jednolitej wykładni art. 55 ustawy

o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyjętej w orzecznictwie sądowym, uznać należy, iż jego normatywny sens wyznaczony został przez judykaturę.

Przekładając powyższe na grunty niniejszej sprawy, uznać należy, że wnioskodawca, jako osoba spełniająca warunki do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, która kontynuowała zatrudnienie po uzyskaniu uprawnień emerytalnych, uzyskał możliwość ustalenia wysokości tego świadczenia według zasad kapitałowych wynikających z art. 26 ustawy.

W świetle powyższych rozważań skarżący spełnił wszystkie ustawowe przesłanki pozwalające mu skorzystać z prawa przewidzianego w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych niesłusznie odmówił ponownego przeliczenia emerytury. Z. T. w chwili złożenia wniosku podlegał ubezpieczeniom społecznym po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, dlatego też decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie odpowiada prawu i podlega zmianie.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. ZUS z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji wraz z aktami rentowymi.